

Schubertiada Vilabertran

LIED THE FUTURE

Sabadell
Fundació

Gabriel Rollinson, baríton
Hartmut Höll, piano

Dijous 22 d'agost de 2024
20:30 h

40' **FRANZ SCHUBERT** (1797 — 1828)

Die abgeblühte Linde, D. 514 (1817)

Der Flug der Zeit, D. 515 (1817)*

Der Tod und das Mädchen, D. 531 (1817)

Auf der Donau, D. 553 (1817)*

Der Schiffer, D. 536 (1817)

Wie Ulfru fischt, D. 525 (1817)*

Der Unglückliche, D. 713 (1821)*

Hoffnung, D. 637 (1819)

Der Jüngling am Bache, D. 638 (1819)

Über Wildemann, D. 884 (1826)

Todesmusik, D. 758 (1822)

Die Erscheinung, D. 229 (1815)*

—— PAUSA ——

35' **WILLIAM GRANT STILL** (1895 — 1978)*

Rising Tide

Songs of Separation (1949)

Idolatry

Poème

Parted

If You Should Go

A Black Pierrot

Bayou Home (1944)

Up There

Song for the Lonely

Mississippi

Weeping Angel (Grief) (1953)

Citadel

Plain Chant for America (1941)

*Primera audició a la Schubertiada.

Fes-te Amic de la Schubertiada

El teu suport és essencial

El suport als músics joves és part essencial de la Schubertiada i l'Associació Franz Schubert. Aquest compromís pren ara forma amb el programa "Lied the Future", un pla de beques únic en l'àmbit europeu amb un doble vessant pedagògic i d'acompanyament en la inserció en el circuit professional.

Amb el teu suport podem fer créixer aquest nou projecte i la Schubertiada. Consulta en aquest enllaç les modalitats de mecenatge i els avantatges i fes el pas!

www.schubertiada.cat/participa

Associació
Franz Schubert

LIED THE FUTURE

B Sabadell
Fundació

Nit d'estrenes

Antoni Colomer

Divulgador musical

El programa que proposen avui el baríton Gabriel Rollinson i el pianista Hartmut Höll constitueix un veritable festí pels amants del lied més curiosos i voraçs de novetats. De les vint-i-quatre cançons que el conformen, disset no s'han interpretat mai a la Schubertiada, dada encara més sorprenent si tenim en compte que la meitat del programa està dedicada, exclusivament, a **Franz Schubert**. Del geni vienès escoltarem dotze peces en les quals l'aigua esdevé l'element central com a metàfora del pas del temps, cinc de les quals no han ressonat mai a la Canònica de Vilabertran: *Die Erscheinung*, *Der Flug der Zeit*, *Auf der Donau*, *Wie Ulfru fischt* i *Der Unglückliche*.

Die Erscheinung, que en una edició de 1829 aparegué titulada com *Erinnerung*, fou composta el 1815 a partir d'un poema de Ludwig Gotthard Kosegarten. Pel seu caràcter estròfic, determinats girs melòdics i acompanyament pianístic, aquesta cançó remet inevitablement a la famosa *Die Forelle*, creada divuit mesos més tard. És probable que la presència de l'aigua en ambdues, en aquest cas una font, condicionés l'inconscient del compositor. En canvi, *Der Flug der Zeit*, amb el seu aire de barcarola, està emparentada amb *Auf dem Wasser zu singen* per la utilització del compàs 6/8, recurrent en Schubert quan vol representar, a través d'un moviment balancejant, el pas del temps. Una altra mostra, més desenvolupada, d'aquest tractament característic de l'etapa de maduresa del compositor és *Der Unglückliche*, amb text de Caroline Pichler. *Auf der Donau*, *Der Schiffer* i *Wie Ulfru fischt*, tot i escrites anys abans, es van publicar juntes el juny de 1823 amb el títol *Drei Fischerlieder von Mayrhofer*. L'element aquàtic i la poesia de Johann Mayrhofer, de qui Schubert s'havia distanciat uns anys abans, confereixen una particular unitat a aquest tríptic.

La segona part del recital suposa tot un esdeveniment perquè permetrà, per a molts, descobrir la música de **William Grant Still**. Nascut a Woodville (Mississippi) el 1895, és considerat el degà dels compositors afroamericans i figura clau en la normalització de la presència d'aquests en el segregacionista món musical americà de primera meitat del segle XX. A cavall entre el gòspel, el blues i la tradició clàssica (un dels seus professors fou Edgard Varèse), les circumstàncies socials l'obligaren, durant els primers anys d'activitat professional, a col·laborar amb bandes de blues, com la de W. C. Handy, i amb els conjunts d'Artie Shaw o Paul Whiteman. Acabada la Primera Guerra Mundial es traslladà a Harlem (Nova York), esdevenint figura cabdal del *Harlem Renaissance*, moviment intel·lectual que reivindicava l'art i la cultura afroamericana.

L'any 1931 la Rochester Philharmonic estrenà la seva *Sinfonia núm. 1*, una fita històrica perquè per primera vegada l'obra d'un compositor afroamericà era interpretada íntegrament per una orquestra important dels Estats Units. Aquesta simfonia obre l'etapa de major creativitat de Still qui, malgrat tot, va haver de subsistir fent arranjaments de bandes sonores per Hollywood que, per motius racistes, mai se li va permetre acreditar. Durant la seva llarga carrera (va morir a Los Angeles l'any 1978) compongué cinc simfonies, multitud d'obres orquestrals, fins a quatre ballets, obres de cambra i per a instrument solista, especialment per a piano. La música vocal, però, ocupa un lloc central en la seva producció. Al catàleg de William Grant Still hi consten nou òperes, una de les quals, *Troubled Island*, s'estrenà el 1949 a la New York City Opera, esdevenint, de nou, la primera òpera d'un compositor afroamericà representada per una gran companyia dels Estats Units.

El seu estil és una barreja, brillantment destil·lada, d'universos ben diversos que van del *blues* al postromanticisme amb un personal tractament harmònic que evoca els cromatismes de l'escola francesa. Tot això es percep en el més important dels seus tres cicles de cançons, *Songs of separation* (1949), on l'estreta associació amb el *Harlem Renaissance* es fa sentir fortament. Encara que només la cançó final, *Black Pierrot*, fa referència específica a una perspectiva afroamericana, tots els textos provenen d'autors vinculats al moviment, com Arna Bontemps, Paul Laurence Dunbar, Langston Hughes, Countee Cullen o el poeta haitià Philippe Thoby-Marcelin.

Una altra important font literària per les seves cançons fou l'obra de la seva segona esposa, la pianista i poetessa d'origens russos i jueus Verna Arvey, amb qui es casà el 1939 a Tijuana (Mèxic) on, a diferència dels Estats Units, els matrimonis interracials eren permesos. En versos d'Arvey estan basades *Bayou Home*, cançó popular malenconiosa explicada a través de modismes jazzístics, i la marxa triomfal *Mississippi*. La peça que tanca el programa, *Plain chant for America*, estrenada el 1941 en versió per a baríton i orquestra, constitueix una protesta contra el creixent feixisme que va portar a la Segona Guerra Mundial. En paraules del compositor, per subratllar "la divisió entre el totalitarisme i la democràcia nord-americana que estimo."

Gabriel Rollinson, baríton

Nascut a Anglaterra de família alemanya i nord-americana, Gabriel Rollinson va estudiar a la Manhattan School of Music, a la Theaterakademie August Everding de Múnic i a la Hochschule für Musik de Karlsruhe. Va ser membre dels Opera Studios de l'Òpera de Frankfurt i de l'Òpera Estatal de Baviera, i la temporada 2023/24 es va unir a la companyia de l'Staatsoper de Mainz. Ha estrenat diverses obres, incloent-hi el paper d'Arturo Cidre (*Caruso a Cuba* de Micha Hamel) per a l'Òpera Nacional Holandesa i el paper de Thron (*Vom Stern, der nicht leuchten konnte* d'Elisabeth Naske) per al Festival de Salzburg. També ha estrenat el cicle de cançons *Seeking You* de Joseph Rubinstein. Ha enregistrat el seu primer àlbum de cançons amb música del compositor americà William Grant Still en col·laboració amb el pianista Hartmut Höll i CPO Records/SWR Radio.

Debuta a la Schubertiada.

Hartmut Höll, piano

Durant dècades, Hartmut Höll ha estat un dels pianistes acompanyats més sol·licitats. Entre altres cantants, va acompanyar durant dècades Dietrich Fischer-Dieskau, Renée Fleming i Mitsuko Shirai. Com a professor a la Hochschule für Musik de Karlsruhe, està estretament relacionat amb la generació més jove d'artistes, formant duo també amb la mezzosoprano Yajie Zhang, els tenors Ilker Arcayürek i Kieran Carrel i el baríton Gabriel Rollinson. Els seus companys de música de cambra han estat Tabea Zimmermann, Eduard Brunner, Jörg Widmann i Sabine Meyer. Ha enregistrat una seixantena de CD que abasten un repertori molt divers i ampli. Molts han rebut premis internacionals com el Diapason d'Or i el Premi de la Crítica Alemanya. Recentment, ha enregistrat un CD de cançons del compositor afroamericà William Grant Still en col·laboració amb Gabriel Rollinson, i un de cançons xineses amb Changyong Liao.

Debuta a la Schubertiada.

www.schubertiada.cat

Col·laborador principal

Sabadell
Fundació

Amb el suport de

Organitzat per

Associació
Franz Schubert

Agraïm la seva col·laboració als Amics de la Schubertiada: Jordi Roch (President d'honor) · Pere Armadàs · Josefina Bas · Manel Bertran · Jorge Binaghi · Jaume Braut · Manuel Capdevila · Susanna Capdevila · Rosa Maria Cullell · Carlos Cusi · Carmen de Robert · Alba Espargaró · Joan Esquirol · Xavier Goicoechea · Jaume Craell · Clòria Cutiérrez · Pilar Maier · Fernando Marín · Giovanni Melillo · Joan Ocaña · Maria Teresa Ollé · Josep Maria Plantada · Clòria Renom · Gràcia Rodríguez-Illescas · Manuel Terrazo

**Desafia les teves expectatives.
Nou Audi Q6 e-tron.**

Autopodium

Girona, Figueres, Olot, Lloret de Mar
autopodiumaudi.com

Emissions combinades de CO₂: 0 g/km – Consum elèctric combinat: 19,4–17,0 kWh/100 km
Les xifres de consum de combustible i emissions de CO₂ es faciliten en intervals perquè depenen de l'equipament del vehicle seleccionat.

Schubertiada
Vilabertran

Dijous 22 d'agost de 2024
20:30 h
Canònica de Santa Maria
de Vilabertran

Gabriel Rollinson, baríton
Hartmut Höll, piano

FRANZ SCHUBERT (1797 — 1828)

Ludwig von Széchényi (1781 — 1855)

Die abgeblühte Linde

Wirst du halten, was du schwurst,
Wenn mir die Zeit die Locken bleicht?
Wie du über Berge fuhrst,
Eilt das Wiedersehn nicht leicht.

Änd'rung ist das Kind der Zeit,
Womit Trennung uns bedroht,
Und was die Zukunft beut,
Ist ein blässer's Lebensrot.

Sieh, die Linde blühet noch,
Als du heute von ihr gehst:
Wirst sie wieder finden, doch
Ihre Blüten stiehlt der West.

Einsam steht sie dann, vorbei
Geht man kalt, bemerkt sie kaum.
Nur der Gärtner bleibt ihr treu,
Denn er liebt in ihr den Baum.

El til·ler esfullat

Compliràs el que m'has jurat
quan el temps emblanqueixi els meus cabells?
Quan travessis les muntanyes
no serà fàcil la retrobada.

El canvi és el fill del temps,
i és el perill de la separació.
I el que ens oferirà el futur
només és un pàl·lid capvespre de la vida.

Mira, el til·ler està florit encara,
quan avui l'abandones;
el tornaràs a trobar,
però el vent li haurà robat les fulles.

Solitari estarà llavors;
els homes, freds, no se'l miraran.
Només el jardiner en tindrà cura,
car en elles estimava l'arbre.

Ludwig von Széchényi

Der Flug der Zeit

Es floh die Zeit im Wirbelfluge
Und trug des Lebens Plan mit sich.
Wohl stürmisch war es auf dem Zuge,
Beschwerlich oft und widerlich.

So ging es fort durch alle Zonen,
Durch Kinderjahre, durch Jugendglück,
Durch Täler, wo die Freuden wohnen,
Die sinnend sucht der Sehnsucht Blick.

Bis an der Freundschaft lichten Hügel
Die Zeit nun sanfter, stiller flog,
Und endlich da die raschen Flügel
In süßer Ruh' zusammenbog.

Matthias Claudius (1740 — 1815)

Der Tod und das Mädchen

Das Mädchen:

Vorüber, ach, vorüber!
Geh, wilder Knochenmann!
Ich bin noch jung, geh, Lieber!
Und rühre mich nicht an.

Der Tod:

Gib deine Hand, du schön und zart Gebild!
Bin Freund und komme nicht zu strafen.
Sei gutes Muts! Ich bin nicht wild,
Sollst sanft in meinen Armen schlafen!

Johann Mayrhofer (1787 — 1836)

Auf der Donau

Auf der Wellen Spiegel schwimmt der Kahn,
Alte Burgen ragen himmelan,
Tannenwälder rauschen geistergleich,
Und das Herz im Busen wird uns weich.

El vol del temps

Volà el temps en remolins
seguint el pla de la vida.
Tempestuós va ser el seu vol,
i sovint incòmode i desagradable.

Així passà per totes les zones,
pels anys d'infància, per la joventut feliç,
per les valls on viuen les joies,
a les quals cerca reflexiva la mirada de l'enyor.

En arribar al turó lluminós de l'amistat
volà el temps més suaument, més tranquil,
i allà plegà finalment les ràpides ales
en dolç descans.

La mort i la donzella

La donzella:

Ves-te'n, ai, ves-te'n!
Ves-te'n, carcassa cruel!
Encara sóc jove, ves-te'n, estimat!
i no em toquis!

La mort:

Dóna'm la mà, bella i gentil criatura!
Sóc un amic, no vinc a castigar-te.
Coratge! Jo no sóc cruel,
dormiràs dolçament en els meus braços!

En el Danubi

Sobre el mirall de les onades sura la barca,
antics castells s'enlairen cap al cel,
boscors d'avets mormolen misteriosos...
i el cor es trasbalsa en els nostres pits.

Denn der Menschen Werke sinken all,
Wo ist Turm, wo Pforte, wo der Wall,
Wo sie selbst, die Starken,
 erzgeschirmt,
Die in Krieg und Jagden hingestürzt?

Trauriges Gestrüppe wuchert fort,
Während frommer Sage Kraft
 verdorrt:
Und im kleinen Kahne wird uns bang,
Wellen drohn wie Zeiten
 Untergang.

Johann Mayrhofer

Der Schiffer

Im Winde, im Sturme befahr' ich den Fluss,
Die Klieder durchweicht der Regen im Guss;
Ich peitsche die Wellen mit mächtigem Schlag,
Erhoffend mir heiteren Tag.

Die Wellen, sie jagen das ächzende Schiff,
Es drohet der Strudel, es drohet das Riff,
Gesteine entkollern den felsigen Höh'n,
Und Tannen erseufzen wie Geistergestöh'n.

So musste es kommen, ich hab' es gewollt,
Ich hasse ein Leben behaglich entrollt;
Und schlängen die Wellen den ächzenden
 Kahn,
Ich priese doch immer die eigene Bahn.

Drum tose des Wassers ohnmächtige
 Zorn,
Dem Herzen entquillet ein seliger Born,
Die Nerven erfrischend, o himmlische Lust,
Dem Sturme zu trotzen mit männlicher Brust!

Per què totes les obres de l'home s'enrunen,
on és la torre, on el portal, on la muralla,
on són ells mateixos, els poderosos, amb les seves
 armadures de bronze,
que tant corrien a la guerra i a la caça?

Tristos matolls es multipliquen arreu,
mentre pietoses llegendes moderen la seva
 puixança,
i en la petita barca ens sentim deficients...
les onades ens amenacen com els temps, amb la
 decadència.

El navegant

Enmig del vent i la tempesta navego pel riu,
el xàfec cala els meus vestits,
fujetejo les onades amb els remes potents,
esperant un dia millor.

Les onades cacen la nau oscil·lant,
m'amenacen els remolins i els esculls,
cauen pedres des de les rocoses altures,
i els avets sospiren com gemecs de fantasmes.

Així havia de ser, soc jo qui ho ha triat,
detesto la vida organitzada amb comoditat;
i si se m'empassessin les onades la barca
 ressonant,
ja sempre lloaria el camí escollit.

Per tant, que es desfermi el furor imponent
 de l'aigua!
Una font poderosa brolla del meu cor,
refrescant-me els nervis; oh plaer celestial
de lluitar contra la tempesta amb un cor viril!

Johann Mayrhofer

Wie Ulfru fischt

Die Angel zucht, die Rute bebt,
Doch leicht fährt sie heraus.
Ihr eigensinn'gen Nixen gebt
Dem Fischer keinen Schmaus.
Was frommet ihm sein kluger Sinn,
Die Fische baumeln spottend hin;
Er steht am Ufer fest gebannt,
Kann nicht ins Wasser, ihn hält das Land.

Die glatte Fläche kräuselt sich,
Vom Schuppenvolk bewegt,
Das seine Glieder wonniglich
In sichern Fluten regt.
Forellen zappeln hin und her,
Doch bleibt des Fischers Angel leer,
Sie fühlen, was die Freiheit ist,
Fruchtlos ist Fischers alte List.

Die Erde ist gewaltig schön,
Doch sicher ist sie nicht.
Es senden Stürme Eishöh'n,
Der Hagel und der Frost zerbricht
Mit einem Schlage, einem Druck,
Das gold'ne Korn, der Rosen Schmuck;
Den Fischlein unter'm weichen Dach,
Kein Sturm folgt ihnen vom Lande nach.

Caroline Pichler (1769 — 1843)

Der Unglückliche

Die Nacht bricht an, mit leisen Lüften sinket
Sie auf die müden Sterblichen herab;
Der sanfte Schlaf, des Todes Bruder, winket,
Und legt sie freundlich in ihr täglich Grab.

Jetzt wachet auf der lichtberaubten Erde
Vielleicht nur noch die Arglist und der Schmerz,
Und jetzt, da ich durch nichts gestört werde,
Lass deine Wunden bluten, armes Herz.

Com pesca Ulfru

La corda té un surt, tremola la canya,
però s'aixeca lleugera.
Ondines obstinades,
cap festí no doneu al pescador!
De què li serveix la seva astúcia?
Els peixos se'n riuen mentre neden...
ell resta afermat en la riba,
no vol ficar-se dins de l'aigua, el crida la terra.

La llisa superfície s'ondula,
agitada per les escamoses criatures,
que mouen deliciosament la cua,
segures entre les onades.
Les truites s'esquitllen amunt i avall,
però l'ham del pescador roman buit;
saben molt bé el que és la llibertat,
i són inútils els vells enganyos.

La terra és enormement bella,
però no és pas segura.
Les gelades cimes envien tempestes,
la granissa i les gelades trenquen,
d'un cop, amb impuls,
el blat daurat, la bellesa de les roses;
cap tempesta pot garfir el peix des de la terra
sota la seva flonja teulada.

L'infortunat

Arriba la nit, amb lleugeres brises
s'estén sobre els cansats mortals;
els crida el dolç son, germà de la mort,
i els posa amable en la seva tomba diària.

Potser ara, en la terra sense llum,
només vetllen la malícia i la pena,
i ara, quan ningú et destorbarà,
deixa sagnar les teves ferides, pobre cor!

Versenke dich in deines Kummers Tiefen,
Und wenn vielleicht in der zerrissnen Brust
Halb verjährt Leiden schliefen,
So wecke sie mit grausam süsser Lust.

Berechne die verlornen Seligkeiten,
Zähl' alle, alle Blumen in dem Paradies,
Woraus in deiner Jugend goldnen Zeiten
Die harte Hand des Schicksals dich verstieß.

Du hast geliebt, du hast das Glück empfunden,
Dem jede Seligkeit der Erde
 weicht.
Du hast ein Herz, das dich verstand,
 gefunden,
Der kühnsten Hoffnung schönes Ziel erreicht.

Da stürzte dich ein grausam Machtwort nieder,
Aus deinen Himmeln nieder, und dein stilles
 Glück,
Dein allzuschönes Traumbild kehrte wieder
Zur besser'n Welt, aus der es kam, zurück.

Zerrissen sind nun alle süssen Bande,
Mir schlägt kein Herz mehr auf der weiten Welt.

Enfonsa't en la profunditat de la teva aflicció,
i si potser en el teu pit destrossat
dormen penes mig oblidades,
desperta-les amb plaer agredolç.

Considera les perdudes benaurances,
compta totes les flors del paradís,
de les quals et va privar la dura mà del destí,
en els temps daurats de la teva joventut.

Vas estimar, vas viure una felicitat
que fa empallidir qualsevol benaurança del
 món.
Vas trobar un cor que et comprenia, vas
 aconseguir
la bella meta de la més agosarada esperança.

Llavors una cruel paraula inapel·lable,
et va fer caure del cel, i la teva callada
 felicitat,
el teu somni massa formós, tornà
al món millor del qual havia vingut.

Trencats estan ara tots els dolços lligams,
cap altre cor batega per mi en l'ample món.

Friedrich von Schiller (1759 — 1805)

Hoffnung

Es reden und träumen die Menschen viel
Von bessern künftigen Tagen,
Nach einem glücklichen goldenen Ziel
Sieht man sie rennen und jagen;
Die Welt wird alt und wird wieder jung,
Doch der Mensch hofft immer Verbesserung.

Die Hoffnung führt ihn ins Leben ein,
Sie umflattert den fröhlichen Knaben,
Den Jüngling begeistert ihr Zauberschein,
Sie wird mit dem Greis nicht begraben;
Denn beschliesst er im Grabe den müden Lauf,
Noch am Grabe pflanzt er – die Hoffnung auf.

Es ist kein leerer schmeichelnder Wahn,
Erzeugt im Gehirne des Toren,
Im Herzen kündet es laut sich an:
Zu was Besserm sind wir geboren!
Und was die innere Stimme spricht,
Das täuscht die hoffende Seele nicht.

Friedrich von Schiller (1759 — 1805)

Der Jüngling am Bache

An der Quelle sass der Knabe,
Blumen wand er sich zum Kranz,
Und er sah sie fortgerissen,
Treiben in der Wellen Tanz.
“Und so fliehen meine Tage
Wie die Quelle rastlos hin!
Und so bleichet meine Jugend,
Wie die Kränze schnell verblühn!

Esperança

Els homes parlen i somnien molt
millors dies futurs;
se'ls veu córrer i perseguir
una felix meta daurada.
El món es farà vell i altre cop jove,
però l'home sempre espera millorar.

L'esperança l'introdueix a la vida,
voleteja entorn de l'alegre infant,
al jove li encanta la seva màgica lluentor,
i no l'enterren els cabells grisos;
I acaba en la tomba la seva cansada cursa,
però en la tomba hi planta encara l'esperança.

No és cap il·lusió buida i falaguera,
elaborada pel cervell d'un insensat.
S'anuncia clarament en el cor:
hem nascut per quelcom de millor;
i el que diu la veu interior,
no desenganyarà l'ànima esperançada.

El jove prop del rierol

A la font s'asseia un noi,
fent una garlanda amb flors,
i va veure com es perdia
emportada per la dansa de les ones...
“I així volen els meus dies,
com l'aigua, sense descans!
I així empal·lideix la meva joventut,
pansida prest com la garlanda!.

Fraget nicht, warum ich traure
In des Lebens Blütenzeit!
Alles freuet sich und hoffet,
Wenn der Frühling sich erneut.
Aber diese tausend Stimmen
Der erwachenden Natur
Wecken in dem tiefen Busen
Mir den schweren Kummer nur.

Was soll mir die Freude frommen,
Die der schöne Lenz mir beut?
Eine nur ist's, die ich suche,
Sie ist nah und ewig weit.
Sehnend breit' ich meine Arme
Nach dem teuren Schattenbild,
Ach, ich kann es nicht erreichen,
Und das Herz bleibt ungestillt!

Komm herab, du schöne Holde,
Und verlass dein stolzes Schloss!
Blumen, die der Lenz geboren,
Streu' ich dir in deinen Schoss.
Horch, der Hain erschallt von Liedern,
Und die Quelle rieselt klar!
Raum ist in der kleinsten Hütte
Für ein glücklich liebend Paar."

No em pregunteu per què em lamento
en l'hora florida de la vida!
Tot s'alegra ple d'esperances
quan es renova la primavera.
Però aquestes mil veus
de la Natura que es desvetlla,
només desperten en el fons del meu pit
la més intensa aflicció.

De què em servirà l'alegria
que m'ofereix la formosa primavera?
Només n'hi ha una, que jo desitgi,
és a prop i eternament lluny.
Estenc els meus braços freturosos
cap a l'estimada silueta,
ai!, no puc arribar-hi,
i el cor resta insatisfet!

Baixa, bella estimada,
i deixa l'altiu castell!
Flors, nascudes en la primavera,
escamparé per la teva falda.
Escolta, el bosc ressona amb cançons,
i clara raja la font!
Hi ha lloc en la més petita cabana
per a una feliç parella enamorada."

Ernst Schulze (1789 — 1817)

Über Wildemann

Die Winde sausen am Tannenhang,
Die Quellen brausen das Tal entlang;
Ich wandre in Eile durch Wald und Schnee,
Wohl manche Meile von Höh' zu Höh'.

Und will das Leben im freien Tal
Sich auch schon heben zum Sonnenstrahl,
Ich muß vorüber mit wildem Sinn
Und blicke lieber zum Winter hin.

Auf grünen Heiden, auf bunten Au'n,
Müßt ich mein Leiden nur immer schaun,
Daß selbst am Steine das Leben sprießt,
Und ach, nur eine ihr Herz verschließt.

O Liebe, Liebe, o Maienhauch,
Du drängst die Triebe aus Baum und Strauch,
Die Vögel singen auf grünen Höh'n,
Die Quellen springen bei deinem Wehn.

Mich läßt du schweifen im dunklen Wahn
Durch Windespfeifen auf rauher Bahn.
O Frühlingsschimmer, o Blütenschein,
Soll ich denn nimmer mich dein erfreun?

Franz von Schober (1796 — 1882)

Todesmusik

In des Todes Feierstunde,
Wenn ich einst von hinnen scheide,
Und den Kampf, den letzten leide,
Senke, heilige Kamöne,
Noch einmal die stillen Lieder,
Noch einmal die reinen Töne
Auf die tiefe Abschiedswunde
Meines Busens heilend nieder.
Hebe aus dem ird'schen Ringen
Die bedrängte reine Seele,
Trage sie auf deinen Schwingen:
Dass sie sich dem Licht vermähle.

Sobre Wildemann

Braolen els vents entre les branques dels avets,
murmuren els rius a través de la vall;
camino amb pressa pels boscos nevats,
moltes milles, d'una serra a l'altra.

I si la vida en la vall oberta
s'animés amb els raigs del sol,
passaria de llarg amb humor ferotge,
i m'adreçaria cap on fos hivern.

En els camps verds i en els prats florits
haig de veure sempre el meu dolor,
car àdhuc en les pedres neix la vida,
i, ai!, només una em va tancar el seu cor.

Oh, amor, amor, oh, hàlit de maig,
tu excites els brots en arbres i matolls!
Els ocells canten en els verds ramatges,
les fonts brollen amb el teu alè.

Em fas vagar, ple d'incertes il·lusions,
per camins escabrosos mentre bramula el vent.
Oh, esplendor de la primavera, oh, brots radiants,
no podré mai fruir amb vosaltres?

Música de mort

En l'hora solemne de la mort,
quan un dia em separi d'ací,
i lliuri l'última batalla,
fes baixar, oh santa Camena,
una vegada més les tranquil·les cançons,
una vegada més les pures tonades,
sobre les profundes ferides dels adéus,
per a sanar el meu pit.
Lliura l'ànima oprimida i pura
de les cadenes terrenals,
porta-la amb les teves ales
fins que es casi amb la llum.

O da werden mich die Klänge
Süss und wonnevoll umwehen,
Und die Ketten, die ich sprengte,
Werden still und leicht vergehen.
Alles Grosse werd' ich sehen,
Das im Leben mich beglückte,
Alles Schöne, das mir blühte,
Wird verherrlicht vor mir stehen.
Jeden Stern, der mir erglühete,
Der mit freundlichem Gefunkel
Durch das grauenvolle Dunkel
Meines kurzen Weges blickte,
Jede Blume, die ihn schmückte,
Werden mir die Töne bringen.

Und die schrecklichen Minuten,
Wo ich schmerzlich könnte bluten,
Werden mich mit Lust umklingen,
Und Verklärung werd' ich sehen,
Ausgegossen über allen Dingen.
So in Wonne werd' ich untergehen,
Süss verschlungen von der Freude Fluten.

Oh, llavors m'envoltaran
tonades dolces i encisadores,
i les cadenes que he trencat
s'esvairan silencioses i lleugeres.
I veuré totes les grandeses
que em van fer feliç en vida,
i totes les bel·leses que van florir per a mi
estaran glorificades al meu davant.
Cada estrella que em va abraçar,
que amb la seva lluisor amical
il·luminava el meu curt camí
en la sinistra obscuritat,
i cada flor que l'ornava
em portaran llur tonada.

I els minuts espantosos,
quan podria dessagnar-me amb gran dolor,
se m'ompliran de tonades d'alegria.
I veuré la transfiguració
estendre's sobre totes les coses.
Desapareixeré així en el plaer,
dolçament consumit per les ones de la joia.

Ludwig Kosegarten (1758 — 1818)

Die Erscheinung

Ich lag auf grünen Matten,
An klarer Quellen Rand.
Mir kühlten Erlenschatten
Der Wangen heissen Brand.
Ich dachte dies und jenes,
Und träumte sanft betrübt,
Viel Gutes und viel Schönes,
Das diese Welt nicht giebt.

Und sieh, dem Hain entschwabte
Ein Mägdlein sonnenklar.
Ein weisser Schleier webte
Um ihr nussbraunes Haar.
Ihr Auge feucht und schimmernd
Umfloss ätherisch Blau.
Die Wimper nässte flimmernd
Der Wehmut Perlentau.

Fahr wohl, fahr wohl, Erscheinung!
Fahr wohl, dich kenn' ich wohl!
Und deines Winkes Meinung
Versteh' ich, wie ich soll...
Wohl für die Zeit geschieden,
Eint uns ein schön'res Band.
Hoch droben, nicht hier nieden
Hat Lieb' ihr Vaterland!

L'aparició

Jo jeia sobre verdes prades
a la ribera d'un clar rierol;
l'ombra dels verns refrescava
el càlid ardor de les meves galtes.
Pensava en això i en allò
i somniava dolçament entristit
les moltes coses bones i belles
que aquest món no ens dona.

I heus ací que aparegué en el bosc
una noia, resplendent com el sol.
Un vel blanc cobria
els seus cabells color de noguera.
Els seus ulls humits i brillants
recorregueren el blau del cel,
les pestanyes parpellejaven, humides
per les perles d'una trista rosada.

Adéu, adéu, aparició!
Adéu, et conec molt bé!
I comprenc, com cal,
el significat del teu gest...
Encara que separats pel temps,
ens encadena un lligam molt bell;
allà dalt, i no aquí,
té l'amor la seva pàtria!

WILLIAM GRANT STILL

(1895 — 1978)

Albert Stillman

Rising tide

There's a stir in the wind that's growing and
growing,
I tell you the wind is blowing the past away!
For the pulse of the world is beating and
beating,
And ev'rywhere men are meeting to say:
We're the rising tide come from far and wide,
Marching side by side on our way
To a brave new world, tomorrow's world,
That we shall build today.
From the plains we come, from the
mountain side,
We're the rising tide of the world;
From the farm and from the fact'ry we come
forth!
From the East and the West, from the South,
and the rest from the North!
Will you join the song of our happy throng,
As we start along on our way?
For we're starting today,
Hand in hand, side by side,
And tomorrow and forever comes the great
rising tide!

Marea creixent

Hi ha una agitació en el vent que va
creixent.
Et dic que el vent s'està emportant el passat!
Perquè el batec del món està bategant i
bategant.
I a tot arreu els homes es troben per dir:
som la marea creixent que arriba d'arreu,
marxem un al costat de l'altre en el camí
cap a un nou món coratjós del demà
que construirem avui.
Venim de les planúries, de les
muntanyes,
Som la marea creixent del món.
Venim tant de les granges com de les
fàbriques!
Des de l'est i de l'oest, del sud,
I de la resta del nord!
T'uniràs a la cançó de la feliç multitud,
quan iniciem la nostra marxa?
Perquè la comencem avui,
les mans unides, un al costat de l'altre,
i la gran marea creixent ve demà i
per sempre!

Songs of Separation

Arna Bontemps (1902 — 1973)

Idolatry

You have been good to me, I give you this:
The arms of lovers empty as our own,
marble lips sustaining one long kiss
And the hard sound of hammers breaking stone.

For I will build a chapel in the place
Where our love died and I will journey there
To make a sign and kneel before your face
And set an old bell tolling on the air.

Philippe Thoby-Marcelin (1904 — 1975)

Poème

Ce n'était pas l'aurore
Mais je m'étais levé
En me frottant les yeux.
Tout dormait alentour.
Les bananiers sous ma fenêtre,
Frissonnaient dans le clair de lune
Calme.
Alors, j'ai pris me tête dans mes mains
Et j'ai pensé à vous.

Paul Laurence Dunbar (1872 — 1906)

Parted

She wrapped her soul in a lace of
lies,
With a prime deceit to pin it;
And I thought I was gaining a fearsome
prize,
So I staked my soul to
win it.

Cançons de separació

Idolatria

Has sigut bo amb mi: t'ho reconec:
els braços d'amants buits com els nostres propis,
llavis de marbre aguantant un llarg bes
I el fort soroll de martells trencant pedres.

Perquè construiré una capella en l'indret
on va morir el nostre amor i viatjaré allà
per fer un senyal i m'agenollaré davant la teva faç
deixant una vella campana repicant en l'aire.

Poema

Encara no érem a l'alba
però ja m'havia llevat
i em fregava els ulls.
Tot dormia al meu voltant,
els plàtans sota la meva finestra,
tremolaven en el tranquil
clar de lluna.
Llavors, m'he agafat el cap entre les mans
I he pensat en tu.

Separat

Ella embolicà la seva ànima amb un llaç de
mentides,
amb un engany principal per subjectar-les.
I vaig pensar que estava guanyant un terrible
premi,
de manera que em vaig apostar l'ànima per
guanyar-lo.

We wed and parted on her complaint,
And both were a bit of barter,
Tho' I'll confess that I'm no saint,
I'll swear that she's no martyr.

Countee Cullen (1903 — 1946)

If You Should Go

Love, leave me like the light,
The gently passing day;
We would not know, but for the night,
When it has slipped away.

Go quietly; a dream,
When done, should leave no trace
That it has lived, except a gleam
Across the dreamer's face.

Langston Hughes (1901 — 1967)

A Black Pierrot

I am a black pierrot: She did not love me,
So I crept away into the night
and the night was black, too.
I am a black pierrot: She did not love me,
So I wept until the red dawn
dripped blood over the eastern hills
and my heart was bleeding, too.
I am a black pierrot: She did not love me,
So with my once gay colored
soul
shrunk like a balloon without air,
I went forth in the morning to seek a new
brown love.

Ens casàrem i ens separàrem a petició d'ella
i ambdós fèrem una mica de bescanvi,
doncs confesso que si jo no sóc cap sant,
juro que ella no és cap màrtir.

Si haguessis d'anar-te'n

Amor, deixa'm com la llum,
amb el dia transcorrent amablement;
ho sabríem només a la nit,
quan hagués desaparegut.

Ves-te'n tranquil·lament, com un somni.
Un cop acabat, no ha de quedar cap traça
de que ha existit, excepte un besllum
en la cara del somniador.

Un Pierrot negre

Sóc un Pierrot negre. Ella no m'estimava,
de manera que em vaig allunyar en la nit
i la nit també era negra.
Sóc un Pierrot negre. Ella no m'estimava,
de manera que vaig plorar fins que l'alba roja
degotà sang sobre els turons de l'est,
i el meu cor estava sagnant també.
Sóc un Pierrot negre: ella no m'estimava,
de manera que amb la meva ànima un dia
alegre
encongida com un globus sense aire,
vaig sortir al matí en busca d'un nou
amor morè.

Verna Arvey (1910 — 1987)

Bayou home

A haunting tune dwells in my heart
Song of the marsh, a world apart
My memory holds this melody
It takes the place of reality

When I embark for distant shores
It stays my tears; my soul restores
This song alone lives with me yet
It's in my veins; I can't forget

I'm leavin' my home on the bayou
I'm paddlin' the stream to the gulf
Gonna go with the tide and put life aside
Gonna answer a call from afar

I'm lookin' my last at the oak trees
I'm seein' no more fields of cane
Gonna miss the old folks with their
homely jokes
And pray that I'll see them again

May the good Lord look down on
earth
And keep my treasures safe for me
May my homeland stay just the same
When I travel back 'cross the sea

I'm leavin' my home on the bayou
I'm saying goodbye to my Jeanne
Gonna send her a charm to keep her from
harm
Gonna see her face in my dream

Got a new world to mould
A future to hold
'Cause my bayou home waits for me

Casa meva al *bayou*

Una tonada inoblidable viu en el meu cor,
cançó de pantà, un món apart.
La meva memòria manté aquesta melodia,
i agafa el lloc de la realitat.

Quan embarco cap a llunyanes platges, detura
les meves llàgrimes; la meva ànima restaura
només aquesta cançó, encara viu amb mi,
és en les meves venes; no puc oblidar.

Estic deixant la meva casa al *bayou*,
estic remant per la corrent cap el golf,
aniré am la marea i deixo la vida a banda,
respondré una trucada de molt lluny.

Estic mirant el meu últim roure,
no veuré més camps de canyes
enyoraré els vells companys i els seus
acudits casolans,
i prego perquè els pugui tornar a veure.

Tant de bo el bon Senyor miri avall cap a la
terra,
i guardi ben segurs per a mi els meus tresors.
Tant de bo la meva pàtria sigui la mateixa
quan viatgi de tornada travessant el mar.

Estic deixant la meva casa al *bayou*,
estic acomiadant-me de la meva Jean,
li enviaré un amulet per guardar-la de
desgràcies,
veuré la seva cara en els meus somnis.

Tinc un nou món per modelar.
un futur per mantenir.
Perquè la meva casa al *bayou* m'espera.

Verna Arvey (1910 — 1987)

Up there

Oh, it does no harm to dream that a lofty
future waits for me!

One of these days I'm gonna climb a high
mountain!

When I do I'm never coming down!

Up there on the mountain top

I'll be lord of all.

I will see the folks below,

But they won't see me.

One of these days I'm gonna climb a long
freight train!

When I do I'm never coming back!

Up there on the reefer top

I'll speed through the land,

Watching folks stand still below

While I'll be moving on.

Allà dalt

Oh, no fa cap mal somniar que m'espera
un gran futur!

Un dia d'aquests pujaré a una muntanya molt
alta!

Quan ho faci, mai més no baixaré!

Allà dalt, al cim de la muntanya,
seré el senyor de tot.

Veuré a la gent a baix,

però ells no em veuran a mi.

Un dia d'aquests pujaré a un llarg tren
de càrrega!

Quan ho faci, mai més no tornaré!

Allà dalt, damunt del vagó,

travessaré ràpid el país,

observant a la gent dreta a baix tranquil·lament,

mentre jo em moc.

Verna Arvey

Song for the lonely

Raindrops, soft from the mist
Disturb the stillness of my thoughts
Raindrops, soft from the mist
Beat down

No bird note breaks, the all pervading hush
No ray of moonlight cuts a darkness
No footstep comes along a rebel highway
Not the sound of a stone displaced

Soft raindrops, fresh from the mist
Dull the pain of loneliness
Soft raindrops, fresh from the mist
Beatdown

Raindrops, unceasing, they bring again
the breath of a presence
Raindrops insistent they bring again
the long lost dream

Raindrops raindrops unending they fall into
my soul...
Into my heart and mingle with my tears

Verna Arvey

Mississippi

New land somewhere ahead: push on!
That was the cry of old.
Rich land waiting ahead: pull on!
That was the challenge so bold.
Deep southland, settled by men eager for life,
proud and strong.
Filled with faith they built a state
named for the river that bore them there.
Most mighty name, Mississippi:
known to people all over the wide world!
Delta land, cotton fields agleaming,

Cancó per al solitari

Gotes de pluja, suaus entre la boira,
destorbeu la quietud dels meus pensaments.
gotes de pluja, suaus entre la boira,
colpegeu.

Cap nota d'ocell trenca el silenci omnipresent,
cap raig de clar de lluna talla la foscor,
no ve cap passa per la rebel carretera
cap so d'una pedra desplaçada.

Suaus gotes de pluja, fresques de la boira,
apagueu la pena de la solitud,
suaus gotes de pluja, fresques de la boira,
colpegeu.

Gotes de pluja, incessants, torneu a portar
l'hàlit d'una presència,
gotes de pluja, insistent, torneu a portar
el somni fa temps perdut.

Gotes de pluja inacabables cauen en la meua
ànima...
i en el meu cor i barrejades amb llàgrimes.

Mississippi

Nova terra en algun lloc més endavant, avança!
Aquest era el crit del passat.
Gent rica esperant al davant: espavila't!
Aquest era el repte tan atrevit.
Sud profund, poblat per homes àvids de vida,
orgullosos i forts.
Plens de fe, construïren un estat
que anomenaren com el riu que els portà allà.
Un nom molt poderós, Mississippi,
conegut per gent de tot l'ample món!
Terra de delta, camps de cotó que brillen

waiting the yield, white in the sunlight.
From the pine groves to the coast,
wealth of the state is scattered.
Magnolia trees all abloom
flanking the spreading plantations.
Mansions of stately majesty,
pillars of regal memory
to join the past and present:
Most mighty name, Mississippi!
Known to people all over the wide world!
Delta land, cotton fields a'gleaming,
waiting the yield, white in the sunlight,
Mississippi in war garners glory!
Mississippi in peace forges ahead.
Hon'ring her mighty name,
mighty river that bounds her,
river of strength, the pride of the southland!

LeRoy V. Brant

Weeping Angel (Grief)

Weeping angel with pinions trailing
And head bowed low in your hands.
Mourning angel with heart-strings wailing,
For one who in death's hall stands.

Mourning angel silence your wailing,
And raise your head from your hands.
Weeping angel on your pinions
trailing
The white dove, promise, stands!

esperant la collita, blancs a la llum del dia.
Des dels bosquets de pins fins a la costa.
s'estén la salut de l'estat..
Magnòlies ben florides,
vorejant les extenses plantacions.
Mansions de noble majestat,
columnes de règia memòria
per unir passat i present:
Nom molt poderós, Mississippi!
Conegut per gent de tot l'ample món!
Terra de delta, camps de cotó que brillen
esperant la collita, blancs a la llum del dia,
Mississippi en guerra collecta glòria!
Mississippi en pau progressa.
Honorant el seu nom poderós,
el poderós riu que l'envolta,
riu de força, l'orgull de la terra de sud.

L'àngel que plora (Pena)

Àngel plorant amb les ales estirades per terra
i el cap inclinat en les mans,
àngel endolat amb fibres del cor gemegant,
per un que està en la cambra de la mort.

Àngel endolat, silencia els teus gemecs
i aixeca el teu cap de les teves mans.
Àngel plorant en les teves ales estirades per
terra,
la coloma blanca, promesa, s'alça!

Virginia Brasier

Citadel

Love can lace leaves together
And make them proof against the world,
Or strengthen whatever insubstantial roof
houses a family.

Sometimes at night all mothers waken
And with the littlest light, and greatest
quiet,
Tour the rooms to see that all
sleep,
covered well, and peacefully;

To chase out dreams and let in more
fresh air,
And just be glad that each is sleeping
there.
Love can lace even leaves
And make them proof against peril,
Or strengthen whatever insubstantial roof.

Katherine Garrison Chapin

Plain-Chant for America

For the dream unfinished
Out of which we came
We stand together
While a hemisphere darkens
And the nations flame

Our earth has been hallowed
With death for freedom
Our walls have been hallowed
With freedom's thought

Concord, Valley Forge, Harper's Ferry
Light up with their flares
our sky of doubt.
We fear tyranny as our hidden enemy
The black shirt cruelty, the goose
step mind.

Ciutadella

L'amor pot encaixar fulles juntes
i posar-les a prova contra el món.
o enfortir qualsevol sostre insubstancial
que cobreixi a una família.

A vegades a la nit totes les mares es desperten
i amb el mínim de llum i amb la més gran
quietud,
van per les cambres observant que tothom
dormi,
ben tapats, i en pau;

per allunyar els somnis i deixar entrar més
aire fresc,
I just per ser felices en veure que allà tothom
dorm.
l'amor pot fins i tot lligar fulles
i fer-les a prova de perill
o enfortir qualsevol sostre insubstancial.

Manifest per a Amèrica

Pel somni inacabat
del que vinguérem,
estem units,
mentre l'hemisferi s'enfosqueix
i les nacions s'inflamen.

La nostra terra ha sigut consagrada
amb morts per la llibertat,
els nostres murs han sigut consagrats
amb el pensament de la llibertat

Concord, Valley Forge, Harper's Ferry,
il·luminen amb les seves flamarades
el nostre cel de dubtes,
temem la tirania com el nostre enemic secret,
la crueltat dels camises negres, la ment dels
del pas de l'oca.

No dark signs close the doors of our
speaking
No bayonets bar the doors of our
pray'rs
No gun butts shadow our children's
eyes

If we have failed,
Lynchings in Georgia
Justice in Massachusetts undone
The bloody fields of South Chicago!
Still a voice from the bruised and the battered
Speaks out in the light of a free sun saying,
"Tell them again, say it, America,
say it again
'till it splits their ears
Freedom is salt in our blood and its
bone shape
If freedom fails we'll fight for more freedom"

This is the land and these are the years!
When freedom's a whisper above their
ashes
An obsolete word
cut of their graves
When the mind has yielded its last resistance
And the last free flag is under the waves

Let them remember that here on the western
horizon
A star once acclaimed has
not set;
And the strength of hope
and the shape of a vision
Died for and sung for and fought for,
and worked for is living yet.

Cap senyal negra tanca les portes del nostre
llenguatge,
cap baioneta barra les portes de les nostres
pregàries,
cap culata d'arma enfosqueix els ulls dels
nostres infants.

Si hem fallat,
linxaments a Georgia,
justícia suprimida a Massachusetts,
els camps sagnants del sud de Chicago,
encara una veu dels contusionats i maltractats
parla a la llum d'un sol lliure dient,
"Torna a dir-los-hi, Amèrica,
torna-ho a dir
fins que esquerdin les seves orelles,
la llibertat és sal en la nostra sang i conforma
els seus ossos,
si la llibertat falla lluitarem per més llibertat!"

Aquest és el país i aquests són els anys!
quan la llibertat és un rumor sobre les seves
cendres.
una paraula obsoleta
tallada de les seves tombes
quan la ment ha rendit la seva darrera resistència,
i la darrera bandera lliure està sota les seves ones,

deixeu-los recordar que aquí en l'horitzó de
l'oest
una estrella una vegada aclamada encara no
s'ha posat
i la força de l'esperança
i la forma d'una visió
que morí i cantà
i lluità i treballà per ella encara és viva.

Traduccions de Manuel Capdevila i Font

SCHUBERTIADE

SCHWARZENBERG

del 21 al 29 de juny 2025
del 23 al 31 d'agost

HOHENEMS

del 26 d'abril al 4 de maig 2025
del 10 al 14 de juliol / de l'1 al 5 d'octubre

Recitals de Lied - Recitals de Piano - Concerts de Cambra

Magda Amara, Ilker Arcayürek, Aris Quartett, Armida Quartett, Kit Armstrong, Andreas Bauer Kanabas, Belcea Quartet, Guillaume Bellom, Ian Bostridge, Ammiel Bushakevitz, Gautier Capuçon, Renaud Capuçon, Helmut Deutsch, Daniel Dodds, Anton Doppelbauer, Julius Drake, The Erlkings, Till Fellner, David Fray, Michael Gees, Geister Duo, Christian Gerhaher, Boris Giltburg, Goldmund Quartett, Filippo Gorini, Patrick Grahl, Raphaela Gromes, Mark Gruber, Clemens Hagen, Julia Hagen, Veronika Hagen, Hagen Quartett, Viviane Hagner, Marc-André Hamelin, Samuel Hasselhorn, Daniel Heide, Nikola Hillebrand, Franziska Hölscher, Liviu Holender, Gerold Huber, Andrei Ionita, Victor Julien-Laferrière, Lucas und Arthur Jussen, Christiane Karg, Suyoen Kim, Julia Kleiter, Felix Klieser, Katharina Konradi, Harriet Krijgh, Konstantin Krimmel, Adam Laloum, Adrien La Marca, Lukas Lemcke, Leonkoro Quartett, Elisabeth Leonskaja, Igor Levit, Paul Lewis, Sophie Lücke, Katja Maderer, Mandelring Quartett, Sebastian Manz, Malcolm Martineau, Sabine Meyer, Joseph Middleton, Minetti Quartett, Ludwig Mittelhammer, Catriona Morison, Fabian Müller, Patrizia Nolz, Novo Quartet, Pavel Haas Quartett, Francesco Piemontesi, Theo Plath, Christoph Prégardien, Julian Prégardien, Quatuor Ebène, Quatuor Modigliani, Sophie Rennert, Lukas Rommelspacher, Pauline Sachse, Fatma Said, Nemorino Scheliga, André Schuen, Schumann Quartett, Simply Quartet, Sitkovetsky Trio, Lukas Sternath, Yaara Tal & Andreas Groethuysen, Dominik Wagner, Amadeus von Wiesensee, Noa Wildschut, William Youn, Paul Zientara

Informació i venda d'entrades

Schubertiade GmbH, P. O. Box 100, 6845 Hohenems, Austria
Tel +43/(0)5576/72091, Email: info@schubertiade.at

www.schubertiade.at

AGRAÏMENTS

Amb el suport de

Col·laborador principal

Amb l'ajut de

Diputació de Girona

Ajuntament de Figueres
www.figueres.cat

Ajuntament de Barcelona

Ajuntament de Vilabertran

Amb el patrocini de

Vilajuïga

L'aigua amb uns punts de gas

Gràcies a

Mitjans col·laboradors

Bisbat de Girona · Liederabend · Nord Produccions i Events · Parròquia de Santa Maria de Vilabertran

Partners internacionals

Liedzentrum Heidelberg · Schubertiade · Der Lyrische Salon Weimar

Agraïment Amics de la Schubertiada

Agraïm la seva col·laboració als Amics de la Schubertiada: Jordi Roch (President d'honor) · Pere Armadàs · Josefina Bas · Jorge Binaghi · Jaume Braut · Manuel Capdevila · Susanna Capdevila · Rosa Maria Cullell · Carlos Cusí · Carmen de Robert · Manel Bertran · Alba Espargaró · Xavier Goicoechea · Jaume Graell · Clòria Cutiérrez · Pilar Maier · Fernando Marín · Joan Ocaña · Maria Teresa Ollé · Clòria Renom · Gràcia Rodríguez-Illescas · Manuel Terrazo

Organitza

Associació
Franz Schubert

www.schubertiada.cat